

A lakkozott faházikó azért köszönhette születését Angyal úrnak, mert Izabella nem akarta bevárni perzselő szerelmesét, áruba bocsátotta megpörkölődött kőházát.

Ki vette meg?

Frédi.

Ezen a környéken senki más nem is vásárolt semmit, csak Frédi.

Egyedül neki nem volt pénze.

Abban egyeztek meg, hogy Izabellának a rogyadozó kastély fejében a napsütötte tengerparton felépít kétszoba-konyhás nyaralóházikót teljes berendezéssel.

Ezenkívül néhány hitelező követeléseit is kiegyenlíti. (Mint kiderült, csak kettőnek tartozott: boldog-boldogtalannak.)

Frédi a telefonálásból csak este tért meg, mert elfelejtette, hogy hozzáltunk ünnepélyesen a faku (fakunyhó) építéséhez. Ő volt a legjobban meglepve, mikor a nagyság szerint gondosan elrendezett léceket, deszkát, gerendákat meglátta.

— Hát te?

— Felcsaptam puhafa-szakértőnek ... Hamlet vagyok hab nélkül ... Lélek, az Üsd-Vágd-Nem-Apádságban ...

— Én meg egy valóságos Naplopóleon — restelkedett Frédi. — Szolgáljon melegségemül, hogy találtam vevőt az Izabels House-ra.

— De hiszen a fakut el sem kezdtük jóformán.

— Két hét alatt megvagyunk, ha napi hat órát dolgozunk.

— Komolyan gondolod?

— Ne lássak több orgonavirágzást!

— Nelson Edie-vel és Jeanette Mac Donalddal?

— Nem, hanem retekkel és zöldhagymával.

— Az optimizmust még életedben elkeresztelik rólad: Frédizmusnak.

— Te meg olyan sötéten látsz, mint egy kétszeresen is félszemű kalóz.

— Nem vitatkozom. Dobd le a kabátod, és szabd le a fakeretet.

— Most?

— Nem is két hét múlva, mert ugrik az orgonavirágzás.

— Most nem vagyok úgy hangolva.

— Kitelefonáltad magadból az őserőt.

— Van egy jó ötletem: menjünk moziba! ... Kisajtoltam a pasasból, aki a házat akarja megvenni, egy kis előleget.

Autóba vágtuk magunkat, és elrobogtunk G-be.

Megnéztük a HERKULES ÉS A RABSZOLGAK-at.

Egyáltalán nem tudtam odafigyelni, csak mikor nagyon döngették a pléhblúzokat a buzogánnyal, mert Frédi azonnal kikezdett a helyes asszonykával, aki a balomon ült.

Először csak az orrom előtt puszogott, röhicskélt, aztán átnyúlt, és megfogta a kezét.

— Cseréljünk helyet — szeszegtem a fogaim között. — Nem látom tőled a Caligula lovát.

Aztán Frédi is helyet cserélt a hölgyel a szimmetria kedvéért.

Aztán a hölgy átült a Frédi helyére, mert nem jól látott, s én a hölgy helyére.

De ekkor már kisebb rabszolgalázadás tört ki mögöttünk.

Sürgösen távoznunk kellett a felzúdulást elkerülendő.

Frédi nagy zacskó ennivalót vásárolt.

Fényes lakomát csaptunk.

Vacsora után veresbor mellett elszavaltam a „Húsz Év Múlvát”.

— Nem akarsz sétálni? — kérdezte Frédi minden átmenet nélkül. Akartam.

*

Éjszaka körbevert bennünket a zápor.

A halászházban úgyszólván csónakázni lehetett.

Frédivel már hajnalban szorgalmasan raktuk a palát. Aztán nyolc óra tájt elment telefonálni.

Nemsokára visszajött és integetni kezdett:

— Gyere le!

— Minek?

— Megyünk a fűrésztelepre anyagért.

— És mi lesz a vitorlásokkal?

— Meghallgattam az időjárásjelentést...

— Tegnap is száraz időt mondtak.

— Az anticiklon volt. Nem tudom hibáztatni őket. Helyükben én sem mondhattam volna mást...

— És a halász-elnök helyében?

— Gyere le, ne moralizálj.

— Legalább ezt a sort hadd fejezzem be!

— Ugorj! Az idő pénz.

— Akkor mi nagy lábon élünk.

*

— Hogyan lesz valaki fűrésztelep-tulajdonos — kérdeztem Fréditől a hatalmas csarnokban, melynek tetőzete alatt síneken guruló emelő csattogott. Egy gombnyomással fél vagon rönkkel megiramodott.

— Mért nem azt kérdezed: hogyan lesz valakiből cápa? Felfalja a kis halat.

— Ez a Koenig is?

- Ühüm...
- Ez kit falt fel?
- Csssst!
- Khith fhalth fhelh?

Úgy válaszolt, mint egy hasbeszélő. Szája nem mozdult, mégis hallottam a hangját:

— Elvált az első asszonytól. Az fél vagyon. Elvett egy gazdag csúfságot, az másfél vagyon. Bevette az üzletbe a sógorát, és félrenyomta a sutba, az kettő és fél vagyon. Az utazóját, akinek gyümölcsöző összeköttetései voltak, kiiktatta az üzletből, és direkt összeköttetésbe lépett a vevőkkel.

A fakitermelő szövetkezetnek kölcsönt ajánlott fel, aztán a szezon közepén visszakérte. Ez az akció azonban enyhén füstszagú volt, mert a kismimizett kismemberek felgyújtották az elszállításra stószolt rönköket.

A fiát benősítette.

A hozomány, valamint az após takarékpénze, mind el a süllyesztőben.

— Kolosszális!

— Nana!... Azt hiszed, egyedül úszkál a Csendes-óceánban?... A múltkor berántották egy típusajtó nagyszériába... Úgy volt, hogy a templom előtt fog fehér egérrel sors-cetliket árulni, ha én nem figyelmeztetem, hogy az üzlettársak a bankban tolonganak, és a folyószámlákat égetik fel. Mint az örült rohant a bankba. Záróra előtt tíz perccel érkezett. Másnap mindenkit zároltak. Nagy bummm volt! Megúsza... Igaz, hogy csökkent a pénznyomása.

— Röhögnöm kell. És éppen te, a szegény csóró!

— Ha nem tudnád, fiú, valamikor társak voltunk.

— Akkor még csak egy kézifűrésze lehetett.

Nevetett.

— Ölég undok vagy hallod-e.

— Tudatosan csinálom. Így jobban szeretnek... Na és mondta, hogy: „Jótét helyébe jót várj!”?

— Mondta.

Szemöldököm felszaladt.

Vállat vont.

— Még mindig várom.

Vállamra csapott.

— Most majd viszünk egy kis anyagot, s ha kéri a pénzt, azt mondom: nem én vagyok az egyetlen, akinek rossz az emlékezőtehetsége.

Koenig úgy nyújtotta hatalmas mancsát, hogy rám se nézett. Kedvem lett volna ráakasztani szalmakalapomat.

Fanyalogva hallgatta az iruló-piruló, hajlongó Frédit. Szemmel láthatólag nem volt hálálkodó kedvében.

A kiselejtezett lécek között válogathattunk.

Mit kell tudni a szelektornak?

Csak azt, hogy a csomó összeszárad, és csakhamar kihullik.

Nahát itt minden lécen egy csomó csomó volt.

Ezek közt válogatni olyan volt, mint a vakok között rövidlátót keresni.

Először csak olyant állítottunk félre, melyiken egy-két csomó volt.

Mivel ilyen nem sok volt, vettük a három-négy csomósat.

Majd az öt-hat és több csomósat.

Esküszöm, ugyanarra az eredményre jutunk, ha szép sorjában elnyalaboljuk az egészet.

Frédi boldog volt, mint a gyermek.

— Hordd oda az autóhoz. Pakold be a csomagtartóba. Köss a végire egy rongyot... Elszaladok telefonálni.

*

P.-beli tartózkodásom legboldogabb napjai következtek.

Fenntartás nélkül kopácsoltam.

Frédi leszabta a keretet, vagy csak azt hitte, hogy leszabta, és tűnt el telefonálni.

Gondosan összeillesztettem a léceket — mert azok olyan egymásba-menősek voltak —, aztán leszögeztem mindeniket, lent, fent, középen.

Egy nap három és fél méter falat tudtam volna megcsinálni, de hol lécc nem volt, hol „keretre-keret”, de bezzeg a három kiló szög, amit nagy naivul vásárolt Frédi, csakhamar elfogyott.

Frédivel esténként olyan fellendülést terveztünk, hogy az újságpapír is rezgett az ablakon.

... Izabella House-ból hatmilliót nyomunk ki, azzal...

S itt mindig összevesztünk. Mert míg én a válaszfalakat raktam volna, ő már a csillároknál tartott.

*

— Nincs lécc, nincs keret és nincs szeg — közöltem ötödnap reggel Frédivel.

— Nem baj. Úgyis kell a hely. Mára hozzák a dézsákat.

— Mif... miféle dé... dé...

— Odalent van a legmelegebb és legsötétebb (az ablakokat bedesz-káztuk) — magyarázta Frédi. — Ott szeret a sajt.

— Sajt...?

— Sajt.

Kihúztam az ágy alól a koffert, és kezdtem belédobálni a holmit rólam.

— Hová készülsz?

— Haza, Kertvárosba.

— Most meg mi lelt?

— Nem szeretem, mikor bazmegot csinálnak belőlem!

— De hát honnan veszed azt?

— Lehet, hogy meghülyültem, de én úgy értettem, hogy sajtot akarsz önteni.

— Stimmel... Semmi kockázat. A tejes jóformán ingyen adja a tejet, mert úgysem tudja eladni. A dézsát kikölcsönöztem. A tiszta hasznót háromfelé osztjuk.

Sóhajtottam.

— Mit tudsz te, jó fiú, a sajtról?

— Azt, hogy bűdös.

— Kezdetnek nem rossz. Tudod-e, hogy minden valamirevaló sajtnak titka van, melyet hétpecsétetes lakat alatt őriznek?

— Ugyan... Duma! A tejeskisasszony elfelejtette megmosni a kezét. A tej megsárgult, s máris kész a patent. Ilyet én is tudok.

— Fel se megy a sajtod, ott kezdem.

Megvakarta a fejét.

— Fel kell neki menni?

— Attól függ... Mert ha rockfortot akarsz csinálni, akkor nem muszáj. De a rockfort már fel van találva. Sőt az olaszok még egyszer feltalálták gorgonzola néven.

— Fel fog menni! — fogadkozott Frédi.

Berúgtam a koffert az ágy alá.

— Ezt még megvárom.

*

— Itt a főnök?

— Nincs. Telefonál.

— Hová rakjuk kérem a dézsákat?

— Nem tudom... Rakják ide az ajtó elé.

— Akkor maga, jó ember, nem tud kijönni.

— Annyi van?!

— Nézze meg. Lehajtom a kocsi oldalát.

— Atyauristen!!

— No? ... Imádkozunk, vagy lepakoljuk?

Az utolsó dézsát már a fejemre kértem.

A sofőr rá is borította készségesen, és úgy kóvályogtam be vele.

*

Mikor a felit kiöblögettük, Frédi megunta.

— A többi marad úgy, ahogy van. Legföllebb más nevet kap, ami benne van.

Bántam is én, mert azt hittem, hogy akkor látnak tejet, mikor Frédi feneke másik nadrágot.

De másnap a tejes csakugyan szállítani kezdte a tejet.

Teltek a dézsák. Frédi mindegyikbe beleszórt valamit. Nem kérdeztem, mi az, mert attól félttem, olyat mond, amitől a tej elvetél. Pedig csak szóta, mint később kiderült. Ő a sajtot ugyanis sósan szerette.

Gondosan lefedtük műanyag fóliákkal. Harmadnap biciklipumpával levegőt fújtatott a kocsonyásodó állagba.

Ez lehetett nekije a licencje.

A házban és a környéken fertelmes bűz kezdett terjengeni.

Ha kinyitottuk az ablakot, az is bejött, ami már kiment az ajtón.

Hasamra kiütések jöttek.

Éjszaka azt álmodtam, hogy megvertük Csombét.

A postás a kertszomszédnál hagyta leveleinket.

Bobi elbujdosott. Aztán visszajött, és ismét elbujdosott.

Istenhozzádkor kimondhatatlan szemrehányást tükrözött tekintete, ahogy felnézett az ablakra. Le akarta pisilni a szép új kaput, de meg gondolta magát.

Mondanom se kell, hogy szélcsend volt. (Tán jobb is, mert elsöpör

bennünket a népharag, ha a szél megvágja őket készülő főmívünk illatával.)

Forgolódttunk az ágyban nyitott szemmel.

— Mit gondolsz, mibe csomagoljam? — szólalt meg Frédi.

Felnyögtem.

— Vattába ... Hogyha felrobban, ne tegyen kárt a hideg tálban.

*

A vekker vadul berregett.

Kinyitottam a szemem.

V a k s ö t é t v o l t !

Hajnali kilenckor sötét?!

M e g v a k u l t a m !

Mint egy örült ugrottam talpra. Ekkor derengeni kezdett valami tompa világosság, de talpam körül!

Majd csakhamar egy kissé feljebb is: az agyamban.

Dühösen rántottam le a pokrócot a fejemről.

Tömör bűzfelhők úsztak a szürke plafon alatt. Csuklani kezdtem.

Belerúgtam Frédi priccsébe:

— Talpra, makarón!

Ki sem nyitotta a szemét, csak az orra rángatódzott.

Ébren azt állítja, hogy kitűnően bírja az illatokat.

— Ez hát az igazi orrod? — harsogtam. Aztán, mint aki a harmadik felvonás közepén jön rá, hogy a kis öcsike a postás bácsitól van, és apuka nem tüdővészben halt meg, hanem a Sing-Singben, bevágtam magam mögött az ajtót, és letámolyogtam a lépcsőn.

A legalsó fokról, ugrádozva vágattam vissza.

— Frédiiii! ... Fut a sajt!!!

Meztelenül, mint a lovát feresztő indián, rohant le a köpüldébe (én neveztem így el, mert aki csak belépett, már az ajtóban köpött.)

Rettenetes látvány fogadta:

A sajt, az istenadta sajt, a lábainknál hevert.

Egyszerűen kimászott a dézsából, és elterült az anyaföldön.

Frédi úgy állt ott, mint egy villámcsapott.

Megpróbáltam lelket önteni belé:

— Földi sajtnak fogjuk nevezni.

*

Frédi teljesen letört.

Egy hétig nem telefonált senkinek.

Mentem utána mindenhová. Félttem, hogy a tóba ugrik, vagy leveti magát az erkélyről, melynek korlátja sem volt még.

Mikor ott álldogált a semmibe vesző platformon, én az ajtókerethez lapulva gunnyasztottam, ugrásra készen az ugrást meggátolandó.

— Vajon hol ronthatam el? — suttogta maga elé tompán.

— Ott, hogy tejből akartad csinálni. Tejből mindenki tud csinálni.

— Csak én nem.

— Hát aztán!

— Egy világ omlott össze bennem.

— Ugyan.
 — Hát nem érted? ... Az anyagi fellendülésen túl ez a sajt szimbólum volt!
 Fintorogva hajtottam a szagokat az orrom alól.
 — Csak gúnyolódj.
 — Nem gúnyolódok, de a bűdös életben nem hallottam ilyen bűdös szimbólumról ... És mit szimbolizált?
 — A gyors sikert.
 — Utálom a gyors sikert. Olyan, mint a „rögtönzött székfoglaló”.
 — Nem építettél tizenhét évig egy házat — jegyezte meg csendesesen.
 — Égi jelet vártam, hogy a felső hatalmak megelégtették a nyomorúságos huzavonát.
 Lekuporodtam törökülésbe.
 — Kellemetlen ... Nyolc évig tanulsz latint, s akkor egy kéz cirillbetűkkel ír az égre ... Azt hitted: gyors siker. Pedig csak gyors sajt volt.
 Hallgattunk.
 Sajátságos szomorkás melódiákat füttyörészett.
 — Hogy kell verset írni? — kérdezte váratlanul.
 Ijedten néztem rá, aztán elvörösödtem a dühtől.
 — Inkább ugorj! ...

*

— Alszol?
 — Igen.
 — Kérdeznék valamit.
 — De nem lesz sajt-konferencia?
 — Nehezebbet ... Mondd, Frédi, mért építesz te kétemeletes házat.
 — Azt hittem kitaláltad.
 — Csak úgy tapiskálom ... Hanna kirántott alólad egy teljesen kész villát. Most bosszúból ide ékelted palotádat P. kapujába, az egész világot mintegy szembedöfve. A hűtelen asszony pedig hadd lássa: mit vesztett!
 — Hülyeség! Hanna körülbelül másfél évenként jut eszembe.
 — Akkor a kevély községeket akarod megpukkasztani, hogy annyira megaláznak, és mindenfélét suttognak a hátad megett, amiből a legenyhébb kitétel az, hogy rogyant agyú vagy.
 — Nem ... Inkább mulattatnak, mert tudom, hogy irigyek.
 — Feladom.
 — Az a baj, hogy túlkomplikálsz. A válasz egyszerű: mert kétemeletesre telik.
 Tátva maradt a szám.
 — Hiszen nincs egy vasad sem.
 — Éppen azért ... Jaj istenem, te sem vagy egy IBM! ... Értsd meg: minél kevesebb a pénzed, annál nagyobb dologba kell vágnod. Ha egyemeletes, pláne földszintes házat akarsz építeni, rögtön a mellednek szegeznek a kérdést: mibul, jó uram? Ha viszont sokkal nagyobb csomóba vágod a fejszéd, ki sem merik nyitni a szájukat. Abban a magasságban, amelyből ha leesel, kitöröd a nyakad, a logikai határok rugalmasabbak. Valamiképpen sejtik tudat alatt, hogy valami nincsen rendben, de min-

den nehézség nélkül meggyőzheted őket az ellenkezőjéről... Ott kezdem, hogy el sem hiszik, bárki bármit mond, esetleg okmányokkal is bizonyítja, hogy nincsen pénzed. Ez a pénzügyesekben a harmadik dimenzió.

— De hát... ez közönséges csalás.

— Csalás? Hiszen a ház áll! Te a második emelet erkélyéről bámészkodol az alkonyba nap mint nap.

— Ez igaz... de... hogy is mondjam...

— Ne mondd sehogy. Aludj.

— ...Ez a ház, a ház... Ház, ez már van, de még nincs... Ez a lehető legrosszabb állapot.

— Igen?... — Szinte láttam vigyorgó képét. „Az igazság bajnoka a befagyott realizmuson.” — Hangomat utánozta: „Józan ítélőképességem megvolt, de már elveszett.”... „Csak tudnám: sarlatánnal állok szemben, vagy zsenivel?”... „Lepocskondiázom, s blamálok magam az utókor előtt. Lelkesedem, s lehetek egy azok közül, akiket elringatott dajkameséivel.”

— Nem azért jöttem, hogy az utókornak dolgozzam. Neked akarok segíteni.

— A szöveget elküldhetted volna postán.

*

Tétlenségünkben az eső vert ki. Reggel fenn voltunk a tetőn.

Ez egyszer maga a halászok elnöke rendelt le onnan bennünket, holt még át sem melegedett hasunk alatt a pala.

Hallatlanul jelentős és csodálatos megbízást kaptunk: Hozzáépítünk a meglévőhöz még egy klozetot a campingban.

Körülbírtuk az öreg Simcáját.

Frédi feldobta kopott franciasapkáját a levegőbe. Én is a szalmakalapomat.

A szél elkapta, és belecsapta a tóba. Utána akartam úszni, de Frédi leintett.

— Hagyd, majd belétoznak a hattyúk.

(Mostanában, ahogy emelt fővel végiglépkedek a platánsoron, az emberekre átragad önkéntelenül is egy kis ünnepélyesség az enyémből.

Nem mondja ki senki hangosan, mégis ott lebeg a levegőben: itt járt költő, akinek a kalapjából hattyú költ...

*

— Hiszel a gondviselésben?

— Lefekvés előtt — morogtam. — Nappal más dolgom van... Hogy fogunk hozzá ahhoz a klozethoz?

— Úgy, hogy felrakjuk a garázs ajtaját előbb.

— Na hallod, de sürgős lett egyszerre!

— Te, fiú, persze azt hiszed, hogy a klozetot a gólya hozza.

— Hanem?

— A garázmester. Rábeszélte az elnököt.

— Nagy az ő szíve!

— Hát még a képe!... Megdagadt a huzattól.

*

Frédit új oldaláról ismertem meg.

A barom nagy ajtószárnyat legalább negyedszázszor próbáltuk be a helyére. Míg én tartottam, Frédi szemlélte, hunyorgott, hümmögött, jegyezgetett ajtón, falon, betonpadlón. Precizitása nem ismert határt.

— Hú — kapott a fejéhez —, elfeledtem gyalut hozni. Hazaugrom sebesen!

— Hé! ... Fektesük le előbb. Ne szorongassam itt.

— Tízíg számolsz, itt vagyok.

Az erkélyajtón rózsás fésülködőköpenyben kilépett a garázmester vörös hajú felesége.

Frédi visszasmfordált, és szórta felfelé a bókokat, de az asszony arckifejezéséből ítélve, azok a virágos korlát magasságából visszahullottak. Nem is csoda. Csupa ilyeneket mondott: ... „Jaj de szépek vagyunk máma!” ... „Beh irigylem Kukla urat!” ... „Virág a pongyolán —, virág a pongyolában.”

— ... Nyolcvanhat, nyolcvanhét! ... — mordultam rá.

— Mindjárt, kis cselédem ... „Az asszonyi arcon a legszebb festék a pír.” ... „A Sors gonoszul kisémmizett, hogy én már csak néző lehettem a lakodalmán.” ...

— ... Százharminckettő, százharminchárom ...

— „Ha elválna ...”

— Százhatvan, százhetven, száznyolcvan ...

— Jó, jó ... Megyek már ...

Visszanézett a magasba.

— „Dobhatna egy szál virágot.”

Az asszony mosolyogva intett nemet.

Frédi eloldalgott.

Az asszony lekanyarította válláról a köpenyét. A korlát vasába kapaszkodva, hátravetette a fejét. Csukott szemmel nézett a napba.

Fellapoztam az eszem, s már skandáltam is halkán:

„De csitt, mi fény dereng
az ablakon?
Napkelte az és napja Júlia,”

Rómeóból átcsaptam Po-Csü-ji-be:

„Elváltunk sárga alkonyattal, bedőltem az ágyba menten,
éjfélkor ébredtem, s dülöngve barátommal sétálni mentem,
Boros fejem párnára ejtve aludtam és kijózanultam,
Torony mögött az Óceánon Hold nézett a dagályra dűltan,
Láttam, hogy a fecskék röpködnek, aztán pihennek a
gerendán,
gyertyám, mely ablakomban hamvadt, egyszerre fényesen
dereng rám,
de gondolatjaim virradatig homályosan, vadul pörögtek,
s zúgó fülemben akkor is még fuvolák és húrok zörögtek ...”

Majd vissza Rómeóhoz:

„S az égen napként sütne
fel szeme,
Hogy minden madár hajnalt
zengene...”

Aztán lihegve, mert az ajtó rettenetesen nyomta a vállam, Matsuo Bashō-vel:

„A holdsugár, mint ezüsteső dült,
s én hajnalig járkáltam kiinn a tónál,
akár egy őrült...”

Lábaimhoz szállingózott lassan egy bársonyka.
Felnéztem.
Az asszony eltűnt.
A virágot felvenni nem tudtam. Átöleltem a kaput, és megcsókoltam
a kulcslyukat.

*

Frédi egy óra múlva került elő, rettenetesen átizzadva, mint aki nagyon sietett.

Gyalut persze nem hozott.

— Hol az ördögben koncsorogtál?

— Eszembe jutott, hogy telefonálnom kell... Mitől veresedtél így ki?

— A hölgy bikiniben napozott.

— Eltörölheted a szád az édes falattól... A titkárhelyettes parkírozik a szívében.

Lehajoltam a virágért, Frédi elkapta az ajtót.

— Úgy volt, hogy a titkárhelyettes megy a II. Ligába, de ezzel a százkilós ajtóval a hátamon sokat vesztettem volna az ágyon, székszepelemből.

*

— A férje nem féltékeny?

— Ssss...

Megállt, mintha rozsdás szögbe lépett volna.

— Te még ilyet nem láttál — suttogta, és óvatosan körültekintett.

— Mit pusmogsz? — suttogtam vissza.

— Lehallgatja a feleségét.

— M-micsodaa?

— A cukorkásdobozban magnótekercesek forognak. A szék alá mikrofont szerelt. Ha belépsz a nappaliba, megszakítod a fotocellás kontaktust, és indul a keskenyfilm az állólámpában.

— Megvakartam a fejem.

— Szereti a japán verseket?

— Nem tudom, csak azt, hogy judóra jár.

— Hú!... Lépünk ki!

— Nem veszélyes. Úgy látszik, gyenge a felfogása, mert akibe eddig belékött, az mind odavágta.

— Nos, ha így fotoamatőröködik, a titkárhelyettes mikor helyettesíti a paplan alatt?

— Mikor a sötétkamrában hívja elő a filmeket.

— És te benne vagy az albumban?

— Hát... hehe... Eppen csókolódzom az asszonnyal.

— Nocsak!

Legyintett.

— Bosszantani akarta a férjét. Minden arra járót felhívott. Premier plánban csókolódzott belé a kamerába. Mikor meg akartam simogatni a fenekét, akkorát lökött rajtam, hogy beestem a muskátlik közé... Hallatlanul hú a titkárhelyetteshez.

— Megható.

— Meg igen, de a férje az egy érzéketlen lélek. Azzal fenyegetődzik, hogy majd lelövi a férfit, mint egy kutyát.

— Miért majd?

— Mert ott fekszik a fegyverviselési engedély kérvénye a titkárhelyettes asztalán... Amíg engedély nincs, addig nincsen lövöldözés. Mert lehet, hogy a családi drámája meghatná az esküdteket, de az engedély nélküli fegyverhasználat, az nem tréfa. Ugrik a sit!

•

Lavórban áztak a lábaim.

Fejemen, mint egy dia-vetítőben color képsorok: Angélik a és Én. (Az Autó- és Közúti jármű-javító tulajdonosának: Kukla Ágostonnak várható felvételeiből.)

No 170003/b

Angélik a díványon, elhanyagolt ívben. Én a medvebőrön. Kezemben VAT 67.

ALÁÍRÁS: V A T vezet világtalant.

No 23654/d

Angélik a szája sarkában margaréta. Vállamra könyököl.

ALÁÍRÁS: Nekünk találkozni kellett!

No 35624/f

Én fehér tenisz nadrágban, düllédő muszklival, szőrös mellel. Nyújtott rekett. Angélik a hálóban.

ALÁÍRÁS: Rekedtség ellen Negrito!

No 10000076/w

Angélik a kimonóban, nyitott lóbuszvirágos ernyővel. Hátulról befogom a szemét.

ALÁÍRÁS: Hát azután merre hajtjuk a csikót?

No 12/h

Angélik a meztelenül, bársony takarón, smaragd fűvön. Én pánsíppal, pándobbal, pánnádihegedűvel a közeli bokorban.

ALÁÍRÁS: A k i n e m d o l g o z i k, a z n e i s e g y é k !

No 234234/p

Koporsó. Csak a két lábam látszik ki belőle. Angélik a borul föléje sírva.

ALÁÍRÁS: N a e z a h é t i s j ó l k e z d ő d i k !

VÉGÜL/c

Sötét, sötét kép, elmosódó árnyakkal.

ALÁÍRÁS: Tulexpo 1968

— Mennyit kapunk az ajtóért? — kérdeztem Fréditől, aki az újságjába bujt.

— Harmincezet, mínusz két gumi — kicseréléssel együtt —, mert az, ami most van fenn, elkopott.

— Szóval, kutyagumit.

*

Frédi reggel egy kalitkával állított be.

— Panaszkodtál, hogy hiányzik neked a rádió.

— Mi ez? — kérdeztem. — Papagáj? Híreket fog mondani?

Frédi sértődötten vakkantott. Gyengéden az asztalra helyezte, és a port kezdte törölgetni a drótjáról.

— Ez, fiam, maga a kétszárnyú Galli Curci. A bűbajos pacsirta. A trilla kétszeres világ- és Európa-bajnoka. A M.-bergi mesterdaldnok.

— Értem. És mért nem szól? Öt perc szünet van? Az adó fölött átvonuló zivatar miatt... Vagy azt várja, hogy a von Karajan beintsen? Legalább szünetjelezn.

— Úgy látszik, fél a varjaktól! — reccsent rám Frédi.

— Na jó. Ne gőzölögj. Átadom a szót.

Ültem, és vártam kenetteljes képpel.

Kis idő múlva a ketrechez szorítottam a fülem.

— Te hallasz valamit? — kérdeztem aggodalmasan.

Frédit majd szétvetette a düh. Elrántotta a ketrecet, hogy a pacsirta hanyatt esett. A madár dallamosnak nem mondható riccsajozásban tört ki.

Frédi füttyörészni kezdett.

— Fjú... puty-pity... pity-puty...

A madárka megrázta a tollát, karomhegyre pipiskedett, és kinyomott egy lazacszínű felkiáltójelet.

— Nincs valami nagy véleménye a fütty-képességeidről!

Eleresztette a füle mellett.

— Fijú, fijú... pity-pity... Pity-pity... Pity... Piiiiiity!

— Elhízott, az a baja. Elzsírosodtak a hangszálai. Én még ilyen telt-karcsú pacsirtát nem láttam.

— ... Piiity! — Felkapta a ketrecet, és megrázta. — Énekelj, az úristenedet!

— Fíú... pity-pity — biztattam én is.

A pacsirta hátat fordított, és szárnya alatt tépkedte pihéit csőrével.

— Ennek csak a háta Eastmanncolor. A hóna alatt fehér-fekete.

— Ne dumálj! — dühöngött Frédi. Ó még reménykedett benne, hogy a madár énekelni fog. Én már tudtam, hogy veréb.

— Fijú-fity!...

„Csrk!” — vakkant mély megvetéssel a „pacsirta”.

Frédi mutatóujjával fenéken döfte.

— ... blink-blink...

A madár megugrott, aztán dühbe gurult: — „Krecccs!”

— Nem az a kimondott Galli Curci — hümmögtem. — Inkább olyan Satchmós...

Frédi hol rám nézett, hol a madárra. Tekintete nagy-nagy nyugtalan-ságot tükrözött.

Elfordultam, és hangtalanul beleröhögtem a tenyerembe.
— „Pli-pli...” — hallottam a bátortalan biztatást és rá a dühös „prics-pracs-precst”.

A madarat láthatóan kezdte már idegesíteni a pli-plizés.

— Hozom a macskát, te dög! Fogsz te énekelni, mint a Callas Mária.

Karjára tettem a kezem csitítón:

— Egy jó meleg fürdő többet érne.

— Attól megjön a hangja? — hitetlenkedett.

— Nem, hanem elmegy a színe.

— Hülye vagy?

Válasz helyett megnyálaztam az ujjam, és végighúztam a madár hátán.

— Mit adtál érte? — kérdeztem kékessárga ujjam törölgetve a zseb-kendőben.

— Kétezret... — nyögte búsan.

— Nem baj — vigasztaltam. — Fel a fejjel!... Hátha tud zongorázni.